ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 9ης Σεπτεμβρίου 1999 *

Στην υπόθεση C-217/97,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Götz zur Hausen, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

προσφεύγουσα,

κατά

Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, εκπροσωπούμενης από τον Ernst Röder, Ministerialrat στο Ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομίας, επικουρούμενο από τον Dieter Sellner, δικηγόρο Βόννης, D — 53115 Bonn,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας έχει παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 90/313/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 7ης Ιουνίου 1990, σχετικά με την ελεύθερη πληροφόρηση για θέματα περιβάλλοντος (ΕΕ L 158, σ. 56), ιδίως από τα άρθρα της 2, στοιχείο β', 3, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, τρίτη περίπτωση, και δεύτερο εδάφιο, και 5,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. J. G. Kapteyn, πρόεδρο τμήματος, G. Hirsch και R. Schintgen (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Fennelly

γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τους διαδίκους που ανέπτυξαν τις θέσεις τους κατά τη συνεδρίαση της 3ης Δεκεμβρίου 1998,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 28ης Ιανουαρίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 9 Ιουνίου 1997, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 226 ΕΚ), προσφυγή με την οποία ζητεί να αναγνωριστεί ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας έχει παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 90/313/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 7ης Ιουνίου 1990, σχετικά με την ελεύθερη πληροφόρηση για θέματα περιβάλλοντος (ΕΕ L 158, σ. 56, στο εξής:

οδηγία), ιδίως από τα άρθρα της 2, στοιχείο β', 3, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, τρίτη περίπτωση, και δεύτερο εδάφιο, και 5.

Η οδηγία

2 Σύμφωνα με το άρθρο της 1, «σκοπός της οδηγίας είναι, αφενός, να εξασφαλισθεί η ελεύθερη πρόσβαση σε πληροφορίες για το περιβάλλον τις οποίες διαθέτουν οι δημόσιες αρχές, καθώς και η ελεύθερη διάδοση των πληροφοριών αυτών και, αφετέρου, να οριστούν οι βασικοί όροι και προϋποθέσεις παροχής των πληροφοριών αυτών».

3 Το άρθρο 2 της οδηγίας ορίζει:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας:

α) "πληροφορία σχετική με το περιβάλλον" είναι κάθε διαθέσιμο στοιχείο, υπό γραπτή, οπτική, ακουστική ή μηχανογραφική μορφή, για την κατάσταση των υδάτων, του αέρος, του εδάφους, της πανίδας, της χλωρίδας και των φυσικών χώρων, καθώς και για δραστηριότητες (συμπεριλαμβανομένων των δραστηριοτήτων που προκαλούν ενόχληση, όπως ο θόρυβος) ή μέτρα που επηρεάζουν ή δύναται να επηρεάσουν δυσμενώς τα ανωτέρω και για δραστηριότητες ή μέτρα που αποσκοπούν στην προστασία των ανωτέρω, συμπεριλαμβανομένων των διοικητικών μέτρων και των προγραμμάτων προστασίας του περιβάλλοντος·

β) "δημόσιες αρχές" είναι κάθε δημόσια διοικητική υπηρεσία σε εθνικό, περιφερειακό ή τοπικό επίπεδο που έχει αρμοδιότητες και κατέχει πληροφορίες σχετικά με το περιβάλλον, εξαιρουμένων των φορέων που ασκούν δικαστική ή νομοθετική εξουσία.»

4 Σύμφωνα με το άρθρο 3 της οδηγίας:

«1. Με την επιφύλαξη του παρόντος άρθρου, τα κράτη μέλη υποχρεώνουν τις δημόσιες αρχές να χορηγούν πληροφορίες για το περιβάλλον σε οποιοδήποτε φυσικό ή νομικό πρόσωπο το ζητά, χωρίς το πρόσωπο αυτό να πρέπει να αποδεικνύει συμφέρον.

Τα κράτη μέλη καθορίζουν τις λεπτομέρειες σύμφωνα με τις οποίες οι πληροφορίες καθίστανται πράγματι διαθέσιμες.

2. Τα κράτη μέλη δύνανται να προβλέπουν ότι επιτρέπεται η άρνηση χορήγησης των πληροφοριών αυτών όταν οι πληροφορίες έχουν σχέση με:

— τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των εργασιών των δημοσίων αρχών, των διεθνών σχέσεων και της εθνικής άμυνας,

— τη δημόσια ασφάλεια,

— υποθέσεις που εκκρεμούν ή εκκρεμούσαν ενώπιον δικαστηρίων ή υποθέσεις για τις οποίες διενεργείται είτε ανάκριση (συμπεριλαμβανομένου και του πειθαρχικού ελέγχου) είτε προανάκριση,

— εμπορικά και βιομηχανικά μυστικά, συμπεριλαμβανομένης της πνευματικής ιδιοκτησίας,

— εμπιστευτικά προσωπικά στοιχεία ή/και φακέλους,

— στοιχεία που χορηγήθηκαν από τρίτο που δεν υπείχε νομική υποχρέωση να τα χορηγήσει,

— στοιχεία, η αποκάλυψη των οποίων θα είχε σαν αποτέλεσμα μάλλον να επηρεάσει δυσμενώς το περιβάλλον το οποίο αφορούν.

Οι πληροφορίες τις οποίες κατέχουν οι δημόσιες αρχές χορηγούνται εν μέρει όταν είναι δυνατό να διαχωριστούν οι πληροφορίες που αφορούν τα προαναφερόμενα θέματα.

(...).»

5 Το άρθρο 5 της οδηγίας έχει ως εξής:

«Τα κράτη μέλη μπορούν να απαιτούν την καταβολή τέλους για τη χορήγηση πληροφοριών, το οποίο όμως δεν πρέπει να υπερβαίνει ένα λογικό ποσό.»

6 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 9, παράγραφος 1, της οδηγίας, τα κράτη μέλη όφειλαν να έχουν θέσει σε ισχύ τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που ήσαν αναγκαίες για τη συμμόρφωσή τους προς αυτήν το αργότερο μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1992 και να ενημερώσουν περί αυτού αμέσως την Επιτροπή.

Η γερμανική νομοθεσία

7 Η οδηγία μεταφέρθηκε στο γερμανικό δίκαιο με τον Umweltinformationsgesetz (νόμο σχετικά με την πληροφόρηση για θέματα περιβάλλοντος, *BGBl.* I, 1994, σ. 1490, στο εξής: UIG), που ψηφίστηκε στις 8 Ιουλίου 1994 και άρχισε να ισχύει από τις 16 Ιουλίου 1994.

8 Σύμφωνα με το άρθρο του 1, σκοπός του UIG είναι η διασφάλιση της ελεύθερης προσβάσεως στην πληροφόρηση σχετικά με το περιβάλλον, η μετάδοσή της καθώς και ο καθορισμός των βασικών προϋποθέσεων υπό τις οποίες επιτρέπεται η πρόσβαση στην πληροφόρηση αυτή.

9 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, σημείο 3, του UIG αποκλείει από την έννοια της «δημόσιας αρχής» «τα δικαστήρια καθώς και τις ασκούσες κατασταλτική και πειθαρχική εξουσία αρχές».

10 Το άρθρο 4, παράγραφος 1, του UIG προβλέπει ότι «κάθε άτομο δικαιούται ελεύθερης προσβάσεως στην πληροφόρηση σχετικά με το περιβάλλον την οποία διαθέτουν διοικητική αρχή ή πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου (...). Η διοίκηση μπορεί να παρέχει, ύστερα από αίτηση, πληροφορίες, να επιτρέπει την πρόσβαση στον σχετικό φάκελλο ή να θέτει κατ' άλλον τρόπο στη διάθεση του κοινού τράπεζες δεδομένων».

11 Η άσκηση αυτού του δικαιώματος προσβάσεως στην πληροφόρηση σχετικά με το περιβάλλον υπόκειται σε ορισμένους περιορισμούς που προβλέπονται στα άρθρα 7 και 8 του UIG.

12 Ειδικότερα, το άρθρο 7, παράγραφος 1, σημείο 2, του UIG ορίζει ότι δικαίωμα για πληροφόρηση δεν υφίσταται «κατά τη διάρκεια ένδικης διαδικασίας, ποινικής διώξεως ή διοικητικής διαδικασίας καθόσον αφορά στοιχεία περιελθόντα στη δημόσια αρχή στο πλαίσιο της διαδικασίας (...)».

13 Το άρθρο 10, παράγραφος 1, του UIG, η Umweltinformationsgebührenverordnung (ρύθμιση σχετική με τα τέλη που πρέπει να καταβάλλονται σε περίπτωση παροχής πληροφοριών σχετικά με το περιβάλλον, στο εξής: Verordnung) και ο Gebührenverzeichnis (κατάλογος των τελών) που επισυνάπτεται ως παράρτημα προβλέπουν την είσπραξη τελών για την κάλυψη του προβλέψιμου κόστους όσον αφορά τις πραγματοποιούμενες βάσει του εν λόγω νόμου διοικητικές ενέργειες. Εξάλλου, η Verordnung επιτρέπει την είσπραξη τελών σε περίπτωση απορρίψεως της αιτήσεως προσβάσεως στην πληροφόρηση σχετικά με θέματα του περιβάλλοντος.

Η προ της ασκήσεως της ένδικης προσφυγής διαδικασία

14 Θεωρώντας ότι ορισμένες διατάξεις του UIG και της Verordnung δεν ήσαν σύμφωνες προς την οδηγία, η Επιτροπή κίνησε κατά της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας την προβλεπομένη στο άρθρο 169 της Συνθήκης διαδικασία λόγω παραβάσεως.

15 Με έγγραφο οχλήσεως της 14ης Μαρτίου 1995, η Επιτροπή ζήτησε από τη Γερμανική Κυβέρνηση να της υποβάλει, εντός προθεσμίας δύο μηνών, τις παρατηρήσεις της σχετικά με το τυχόν ασύμβατο της εθνικής νομοθεσίας προς τα άρθρα 2, στοιχείο β', 3, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, τρίτη περίπτωση, και δεύτερο εδάφιο, και το άρθρο 5 της οδηγίας.

16 Η Γερμανική Κυβέρνηση απάντησε με έγγραφο της 2ας Οκτωβρίου 1995 αμφισβητώντας την προσαπτόμενη από την Επιτροπή παράβαση.

17 Στις 26 Σεπτεμβρίου 1996 η Επιτροπή απηύθυνε στη Γερμανική Κυβέρνηση αιτιολογημένη γνώμη καλώντας την να συμμορφωθεί προς αυτήν εντός προθεσμίας δύο μηνών από της κοινοποιήσεως αυτής.

18 Δεδομένου ότι η Γερμανική Κυβέρνηση δεν απάντησε σ' αυτήν την αιτιολογημένη γνώμη, η Επιτροπή άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

Επί της προσφυγής της Επιτροπής

19 Προς στήριξη της προσφυγής της, η Επιτροπή προβάλλει τέσσερις αιτιάσεις αντλούμενες, αντιστοίχως, από τη μη ορθή μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο, του άρθρου 2, στοιχείο β', της οδηγίας, λόγω του γενικού αποκλεισμού των δικαστηρίων καθώς και των ασκουσών κατασταλτική και πειθαρχική εξουσία αρχών από το πεδίο εφαρμογής του UIG, τη μη ορθή μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο του άρθρου 3, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας, λόγω του αποκλεισμού από το δικαίωμα για πληροφόρηση κατά τη διάρκεια «διοικητικής διαδικασίας», τη μη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο του άρθρου 3, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας, στο μέτρο που ο UIG δεν περιλαμβάνει διάταξη σχετική με τη μερική παροχή πληροφοριών και, τέλος, τη μη ορθή μεταφορά του άρθρου 5 της οδηγίας, στο μέτρο που η γερμανική νομοθεσία, αφενός, επιτρέπει την είσπραξη τέλους ακόμα και σε περίπτωση απορρίψεως της αιτήσεως για πληροφόρηση και, αφετέρου, δεν προβλέπει περιορισμό του τέλους σε λογικό ποσό.

Όσον αφορά την αιτίαση που αντλείται από τη μη ορθή μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο του άρθρου 2, στοιχείο β', της οδηγίας

20 Σύμφωνα με την Επιτροπή, ο UIG δεν είναι σύμφωνος προς το άρθρο 2, στοιχείο β', της οδηγίας λόγω του ότι εξαιρεί, καταρχήν, από την υποχρέωση παροχής προσβάσεως στην πληροφόρηση σχετικά με το περιβάλλον τα δικαστήρια καθώς και τις ασκούσες κατασταλτική και πειθαρχική εξουσία αρχές, όχι μόνον όσον αφορά την άσκηση των δικαστικών τους εξουσιών, αλλά και όσον αφορά την άσκηση των διοικητικών τους δραστηριοτήτων. Όμως, κατά την Επιτροπή, ένα δικαστήριο ή μια ασκούσα κατασταλτική εξουσία αρχή μπορεί να διαθέτει πληροφορίες για το περιβάλλον, μεταξύ άλλων στατιστικά στοιχεία, που δεν έχουν κατ' ανάγκη κτηθεί στο πλαίσιο των δικαιοδοτικών της δραστηριοτήτων.

21 Αντιθέτως, η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το άρθρο 2, στοιχείο β', της οδηγίας έχει ορθώς μεταφερθεί στο εσωτερικό δίκαιο με το άρθρο 3, παράγραφος 1, σημείο 3, του UIG, δεδομένου ότι στη Γερμανία τα δικαστήρια και οι ασκούσες κατασταλτική και πειθαρχική εξουσία αρχές δεν φέρουν ευθύνη για το περιβάλλον παρά μόνο στο πλαίσιο των δικαιοδοτικών τους δραστηριοτήτων. Σύμφωνα με την οδηγία, οι πληροφορίες που συγκεντρώνονται κατά τη διάρκεια αυτών των δραστηριοτήτων δεν μεταδίδονται στο κοινό.

22 Προκειμένου να κριθεί το βάσιμο της αιτιάσεως αυτής, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στο πλαίσιο μιας διαδικασίας λόγω παραβάσεως δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης, η Επιτροπή υποχρεούται να αποδείξει το υποστατό της προβαλλόμενης παραβάσεως, χωρίς να μπορεί να στηριχθεί σε οποιοδήποτε τεκμήριο (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 25ης Μαΐου 1992, 96/81, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, Συλλογή 1982, σ. 1791, σκέψη 6).

23 Όμως, εν προκειμένω, όπως ο γενικός εισαγγελέας έχει επισημάνει στην παράγραφο 7 των προτάσεών του, η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι στη Γερμανία αρχές, οι οποίες ενεργούν συνήθως στο πλαίσιο της ασκήσεως δικαιοδοτικής εξουσίας και τις οποίες, για τον λόγο αυτό, δεν αφορά, καταρχήν, η οδηγία, είναι επίσης δυνατό να υπέχουν ευθύνες σχετικά με το περιβάλλον ή να διαθέτουν στοιχεία σχετικά με αυτό, κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο β', της οδηγίας, όταν ενεργούν εκτός των καθαυτό δικαστικών τους καθηκόντων ή ακόμα ότι τέτοιου είδους αρχές κατέχουν πληροφορίες τέτοιας φύσεως ώστε να μην καλύπτονται από την εξαίρεση του άρθρου 3, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας.

24 Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να στηρίζεται στην εικασία ότι στη Γερμανία όλα τα δικαστήρια και λοιπά όργανα που ενεργούν συνήθως στο πλαίσιο της ασκήσεως δικαιοδοτικής εξουσίας πρέπει να θεωρούνται ως δημόσιες αρχές κατά την έννοια της οδηγίας και δεν έχει αποδείξει, κατά τρόπο συγκεκριμένο, ότι οι αρχές αυτές διαθέτουν πληροφορίες σχετικά με το περιβάλλον που έχουν κτηθεί στο πλαίσιο των δικαστικών τους δραστηριοτήτων και εμπίπτουν, για τον λόγο αυτό, στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας, η πρώτη αιτίαση της Επιτροπής πρέπει να απορριφθεί.

Όσον αφορά την αιτίαση που αντλείται από τη μη ορθή μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο του άρθρου 3, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας

25 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο αποκλεισμός από την πρόσβαση στην πληροφόρηση κατά τη διάρκεια της «διοικητικής διαδικασίας», που επιτάσσει το άρθρο 7, παράγραφος 1, σημείο 2, του UIG, υπερβαίνει τα όρια της παρεκκλίσεως που προβλέπεται στο άρθρο 3, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας, που καλύπτει μόνον την «προανάκριση».

26 Η Γερμανική Κυβέρνηση ανταπαντά ότι, στη Γερμανία, η έκφραση «προανάκριση» καλύπτει όλες τις διοικητικές διαδικασίες οι οποίες προηγούνται μιας ένδικης διαδικασίας και των οποίων η κατάληξη είναι δυνατόν να αποτελέσει αντικείμενο δικαστικού ελέγχου ενώπιον διοικητικού δικαστηρίου.

27 Συναφώς, αρκεί να υπομνηστεί ότι το Δικαστήριο, με την απόφασή του της 17ης Ιουνίου 1998, C-321/96, Mecklenburg (Συλλογή 1998, σ. I-3809), αποφάνθηκε ότι η έκφραση «προανάκριση» του άρθρου 3, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας έχει την έννοια ότι δεν περιλαμβάνει μια διοικητική διαδικασία, όπως αυτή την οποία προβλέπει το άρθρο 7, παράγραφος 1, σημείο 2, του UIG, η οποία περιορίζεται στην προετοιμασία ενός διοικητικού μέτρου, στην περίπτωση που αυτή προηγείται αμέσως μιας δικαστικής ή οιονεί δικαστικής διαδικασίας και επιβάλλεται από την ανάγκη διεξαγωγής αποδείξεων επί μιας υποθέσεως πριν από την έναρξη της καθαυτό διαδικασίας.

28 Εξ αυτού προκύπτει, όπως εξάλλου και η Γερμανική Κυβέρνηση παραδέχτηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι ο πλήρης αποκλεισμός της «διοικητικής διαδικασίας» που προβλέπεται στον UIG υπερβαίνει τα όρια της παρεκκλίσεως του άρθρου 3, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, τρίτη περίπτωση, της οδηγίας, οπότε αυτή η αιτίαση της Επιτροπής είναι βάσιμη.

Όσον αφορά την αιτίαση που αντλείται από τη μη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο του άρθρου 3, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας

29 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δεν έχει μεταφέρει στο εσωτερικό δίκαιο το άρθρο 3, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας, καθόσον ο UIG δεν περιλαμβάνει καμία διάταξη για την υλοποίηση της υποχρεώσεως σχετικά με τη μερική χορήγηση πληροφοριών όταν είναι δυνατό να διαχωρίζονται αυτές που μπορούν να δικαιολογήσουν άρνηση γνωστοποιήσεώς τους από τα κράτη μέλη. Κατ' αυτήν, η οδηγία απονέμει στους ιδιώτες δικαιώματα και μόνο μια ρητή, εν προκειμένω, διάταξη νόμου που έχει ως αντικείμενο τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας μπορεί να εγγυηθεί την υποχρεωτική ισχύ, την ακρίβεια και τη σαφήνεια που απαιτούνται για την ικανοποίηση της επιταγής της ασφάλειας δικαίου.

30 Η Γερμανική Κυβέρνηση ανταπαντά ότι η δυνατότητα μερικής γνωστοποιήσεως πληροφοριών προκύπτει κατά τρόπο αρκετά ικανοποιητικό τόσο από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 4, 7 και 8 του UIG, όσο και από την πρακτική των αρμοδίων εθνικών αρχών και τη νομολογία του Bundesverwaltungsgericht, οπότε δεν ήταν ανάγκη να συμπεριληφθεί στον UIG ρητή εν προκειμένω διάταξη.

31 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Δικαστήριο έχει βεβαίως πει ότι η μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο μιας οδηγίας δεν απαιτεί, κατ' ανάγκην, την κατά γράμμα επανάληψη των διατάξεων αυτής σε ρητή και ειδική νομική διάταξη, αλλά μπορεί να γίνει και σε ένα γενικό νομικό πλαίσιο, εφόσον αυτό διασφαλίζει πράγματι, κατά τρόπο αρκούντως σαφή και ακριβή, την πλήρη εφαρμογή της οδηγίας (βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 23ης Μαΐου 1985, 29/84, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 1985, σ. 1661, σκέψη 23, και της 8ης Ιουλίου 1987, 247/85, Επιτροπή κατά Βελγίου, Συλλογή 1987, σ. 3029, σκέψη 9).

32 Ωστόσο είναι ανάγκη, σύμφωνα με τη νομολογία, η νομική κατάσταση να είναι αρκούντως ακριβής και σαφής ώστε οι δικαιούχοι να μπορούν να γνωρίζουν το πλήρες περιεχόμενο των δικαιωμάτων τους και, ενδεχομένως, να τα προβάλλουν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων (προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Γερμανίας, σκέψη 23).

33 Μολονότι το άρθρο 3, παράγραφος 2, της οδηγίας παρέχει στα κράτη μέλη την ευχέρεια να αρνούνται να ικανοποιήσουν αίτηση παροχής πληροφοριών όσον αφορά ορισμένες περιοριστικώς απαριθμούμενες περιπτώσεις, παρ' όλ' αυτά, το δεύτερο εδάφιο της διατάξεως αυτής τους επιβάλλει την υποχρέωση να παρέχουν πληροφορίες από τις οποίες είναι δυνατό να διαχωρίζονται εκείνες που καλύπτονται από την εμπιστευτικότητα ή το απόρρητο. Κατά συνέπεια, η τελευταία αυτή διάταξη επιβάλλει στα κράτη μέλη μια συγκεκριμένη υποχρέωση προς επίτευξη αποτελέσματος και διέπει κατά τρόπο άμεσο τη νομική κατάσταση των ιδιωτών οι οποίοι απολαύουν έτσι του δικαιώματος να λαμβάνουν πληροφορίες υπό τους όρους που προβλέπονται στο άρθρο 3, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας.

34 Επομένως, όπως ο γενικός εισαγγελέας τόνισε στις παραγράφους 13 και 14 των προτάσεών του, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι στη Γερμανία η υποχρέωση μερικής παροχής πληροφοριών σχετικών με το περιβάλλον δεν προβλέπεται κατά τρόπο αρκούντως σαφή και συγκεκριμένο ώστε να διασφαλίζεται η ασφάλεια δικαίου και να παρέχεται η δυνατότητα στα πρόσωπα που προτίθενται να υποβάλουν αίτηση για πληροφόρηση να γνωρίζουν το πλήρες περιεχόμενο των δικαιωμάτων τους.

35 Πράγματι, ελλείψει οποιασδήποτε ρητής στον UIG διατάξεως σχετικής με τη μερική παροχή πληροφοριών, είναι δυνατό, αφενός, το φυσικό ή νομικό πρόσωπο που υποβάλλει αίτηση για πληροφόρηση να μην είναι ενημερωμένο σχετικά με το ότι η ύπαρξη των λόγων αρνήσεως που προβλέπονται στο άρθρο 3, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας δεν εμποδίζει την παροχή μερικής πληροφόρησης και, αφετέρου, οι δημόσιες αρχές προς τις οποίες υποβάλλεται μια τέτοια αίτηση να αποφεύγουν να δώσουν σ' αυτή συνέχεια.

36 Είναι αληθές ότι η Γερμανική Κυβέρνηση υποστήριξε, στο υπόμνημά της ανταπαντήσεως, ότι η υποχρέωση μερικής παροχής πληροφοριών που επιβάλλεται με το άρθρο 3, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας μεταφέρθηκε στο εσωτερικό δίκαιο με το σημείο 3.3 του Gebührenverzeichnis, που προβλέπει την είσπραξη τέλους του οποίου το ύψος μπορεί να ποικίλλει από 2 000 έως 10 000 γερμανικά μάρκα (DM) «(...) σε περίπτωση που πρέπει να αφαιρούνται πολλά στοιχεία από τα προς κοινοποίηση έγγραφα προκειμένου να προστατεύονται δημόσια ή ιδιωτικά συμφέροντα».

37 Έστω και αν υποτεθεί ότι μια τέτοια διάταξη αποτελεί ορθή μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο της οδηγίας όσον αφορά, ειδικότερα, είσπραξη τελών και αιτιολογείται από την ανάγκη προστασίας της εμπιστευτικότητας ή του απορρήτου, ζήτημα επί του οποίου το Δικαστήριο δεν μπορεί, ελλείψει σχετικής αιτιάσεως της Επιτροπής, να αποφανθεί στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι με τη διάταξη αυτή δεν είναι δυνατή, εν πάση περιπτώσει, η υλοποίηση, κατά τρόπο σαφή, της υποχρεώσεως που επιβάλλεται με το άρθρο 3, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας. Πράγματι, το γεγονός και μόνον ότι η μερική παροχή πληροφοριών μνημονεύεται, με σκοπό την είσπραξη ορισμένων τελών, σε παράρτημα εθνικής ρυθμίσεως σχετικά με τον καθορισμό των οφειλομένων τελών σε περίπτωση χορηγήσεως πληροφοριών σχετικά με το περιβάλλον, υποχρέωση η οποία, επιπλέον, ισχύει μόνο για τις ομοσπονδιακές αρχές, δεν αποτελεί το κατάλληλο μέσο για να μπορούν οι ζητούντες πληροφορίες να γνωρίζουν το πλήρες περιεχόμενο των δικαιωμάτων τους και, ενδεχομένως, να τα επικαλούνται ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων.

38 Υπό αυτές τις συνθήκες, και αυτή η αιτίαση της Επιτροπής πρέπει να γίνει δεκτή.

Όσον αφορά την αιτίαση που αντλείται από τη μη ορθή μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο του άρθρου 5 της οδηγίας

39 Σύμφωνα με την Επιτροπή, η γερμανική νομοθεσία είναι ασύμβατη με το άρθρο 5 της οδηγίας διότι, αφενός, δεν περιορίζει σ' ένα λογικό ποσό το τέλος που εισπράττεται κατά την παροχή πληροφοριών σχετικών με το περιβάλλον και, αφετέρου, επιτρέπει την είσπραξη τέλους έστω και σε περίπτωση απορρίψεως της αιτήσεως για πληροφόρηση.

40 Προκειμένου περί του πρώτου σκέλους της αιτιάσεως αυτής, η Επιτροπή επικρίνει το γεγονός ότι το άρθρο 10, παράγραφος 1, του UIG επιτρέπει στις γερμανικές δημόσιες αρχές να εισπράττουν τέλη προς κάλυψη του «προβλέψιμου κόστους» μιας έρευνας και ότι, επιπλέον, σύμφωνα με τη Verordnung και τον Gebührenverzeichnis, το ύψος των τελών εξαρτάται από το μέγεθος της εργασίας που πρέπει να πραγματοποιεί η διοίκηση στο πλαίσιο μιας έρευνας για παροχή πληροφοριών.

41 Συναφώς, με το δικόγραφο της προσφυγής της, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι για διοικητικές πράξεις που συνδέονται με αιτήσεις για πληροφόρηση σχετικά με το περιβάλλον δεν πρέπει, σε καμία περίπτωση, να εισπράττεται τέλος και ότι μόνον κατ' εξαίρεση, όταν η έρευνα, η συλλογή, η εκτίμηση και η επιλογή των μη προσβάσιμων στο κοινό πληροφοριών απαιτούν πολύ χρόνο, μπορεί να εισπράττεται ένα λογικό τέλος. Η σχετική με τα τέλη γερμανική ρύθμιση, που στηρίζεται στην αρχή της καλύψεως του προβλέψιμου κόστους, δεν ικανοποιεί την απαίτηση ότι ένα τέλος δεν πρέπει να είναι απαγορευτικό, και τούτο λόγω του ότι τα ποσά των τελών που μνημονεύονται στον Gebührenverzeichnis είναι τόσο υψηλά ώστε να έχουν απαγορευτικές για την πρόσβαση στην πληροφόρηση συνέπειες. Εξ αυτού η Επιτροπή συνάγει ότι η γερμανική ρύθμιση δεν εφαρμόζει την αρχή δυνάμει της οποίας τα τέλη δεν πρέπει να υπερβαίνουν ένα λογικό ποσό. Επομένως, η υποχρέωση καταβολής τελών προς κάλυψη του κόστους αντιβαίνει στη σχετική με το λογικό ύψος αυτών επιταγή του άρθρου 5 της οδηγίας, τουλάχιστον στις περιπτώσεις όπου η έρευνα για πληροφόρηση δεν απαιτεί πολύ χρόνο.

42 Με το υπόμνημά της απαντήσεως, η Επιτροπή προσθέτει ότι στις διατάξεις του UIG και της Verordnung δεν προβλέπεται η αρχή ότι τα τέλη δεν πρέπει να υπερβαίνουν ένα λογικό ποσό. Η καθιερωμένη με τα νομοθετήματα αυτά αρχή της καλύψεως του κόστους έχει ως αποτέλεσμα την είσπραξη, κατά περίπτωση, τελών τόσο υψηλών ώστε να καταλήγουν στο να εμποδίζουν την πρόσβαση στην πληροφόρηση, και τούτο κατά κατάφωρη παράβαση του σκοπού της οδηγίας. Όντως, η ελευθερία προσβάσεως του κοινού στην πληροφόρηση σχετικά με το περιβάλλον παύει να υφίσταται όταν ο πολίτης αποθαρρύνεται, λόγω του κόστους, να υποβάλει σχετική αίτηση. Η Επιτροπή παραδέχεται ότι το άρθρο 5 της οδηγίας δεν αποκλείει τέλη των οποίων το ποσό ποικίλλει ανάλογα με τις περιστάσεις. Ο κοινοτικός νομοθέτης θέλησε απλώς να διασφαλίσει στον δικαιούχο της πληροφορήσεως ότι υφίσταται μία ισόρροπη σχέση μεταξύ της παρεχομένης από τη διοίκηση υπηρεσίας και του τέλους το οποίο δεν πρέπει, σε καμία περίπτωση, να είναι απαγορευτικό. Ωστόσο, η Επιτροπή θεωρεί ότι εάν οι εν λόγω διατάξεις εφαρμόζονταν απεριορίστως, όπως τούτο ρητώς προβλέπεται, η αρχή της καλύψεως του κόστους είναι δυνατό, σε ορισμένες περιπτώσεις, να οδηγήσει σε απαγορευτικά τέλη.

43 Η Γερμανική Κυβέρνηση ανταπαντά, κατ' ουσίαν, ότι ναι μεν η επίμαχη ρύθμιση εξαρτά το ύψος των τελών από τις προσπάθειες της διοικήσεως όσον αφορά το κόστος εργασίας και τον απαιτούμενο χρόνο, πλην όμως το ποσό του τέλους αυτού πρέπει πάντοτε να είναι λογικό σε σχέση με την αξία της πληροφορήσεως για τον

δικαιούχο και ότι, για λόγους ισότητας, οι αρχές έχουν την ευχέρεια να μειώνουν το ποσό του τέλους ή ακόμα και να παραιτούνται πλήρως αυτού. Το ύψος του τέλους πρέπει να διαβαθμίζεται προκειμένου να λαμβάνεται δεόντως υπόψη η μεγάλη ποικιλία των καταστάσεων που είναι δυνατό να παρουσιάζονται στην πράξη. Υπό τις συνθήκες αυτές, η γερμανική νομοθεσία μετέφερε ορθώς στο εσωτερικό δίκαιο το άρθρο 5 της οδηγίας.

44 Προκειμένου να κριθεί το βάσιμο της θέσεως της Επιτροπής, στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους της παρούσας αιτιάσεως, πρέπει ευθύς εξ αρχής να υπομνηστεί ότι το άρθρο 5 της οδηγίας, όπως προκύπτει από το γράμμα του, παρέχει τη δυνατότητα στα κράτη μέλη να εξαρτούν την παροχή πληροφοριών σχετικά με το περιβάλλον από την καταβολή τέλους. Επομένως, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η θέση της Επιτροπής ότι η είσπραξη τέτοιου τέλους δικαιολογείται μόνον κατ' εξαίρεση.

45 Ωστόσο, σύμφωνα με την ίδια αυτή διάταξη, το εν λόγω τέλος δεν μπορεί να υπερβαίνει ένα λογικό ποσό.

46 Ελλείψει σχετικών ενδείξεων στην ίδια την οδηγία, το περιεχόμενο της έννοιας «λογικό ποσό» πρέπει να προσδιοριστεί υπό το φως του σκοπού αυτής.

47 Όπως ο γενικός εισαγγελέας επισήμανε στην παράγραφο 23 των προτάσεών του, σκοπός της οδηγίας είναι να παρασχεθεί στους ιδιώτες δικαίωμα διασφαλίζον την ελευθερία προσβάσεως στην πληροφόρηση σχετικά με το περιβάλλον και να τεθεί η πληροφόρηση πράγματι στη διάθεση κάθε φυσικού ή νομικού προσώπου που τη ζητεί, χωρίς να υποχρεούται αυτό να επικαλεστεί κάποιο συμφέρον για να δικαιολογήσει τη σχετική του αίτηση. Συνεπώς, πρέπει να αποκλειστεί κάθε ερμηνεία της έκφρασης «λογικό ποσό» κατά την έννοια του άρθρου 5 της οδηγίας, που μπορεί να έχει αποτρεπτικό αποτέλεσμα για τα πρόσωπα που επιδιώκουν να λάβουν πληροφόρηση ή να περιορίζει το δικαίωμα προσβάσεως σ' αυτήν.

48 Επομένως, η έκφραση «λογικό ποσό» πρέπει, σύμφωνα με το άρθρο 5 της οδηγίας, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απαγορεύει σ' ένα κράτος μέλος να μετακυλίει στο πρόσωπο που έχει υποβάλει αίτηση για πληροφόρηση το σύνολο των εξόδων, ιδίως των εμμέσων, που προκαλούνται στο δημόσιο από την έρευνα για παροχή πληροφοριών.

49 Προκειμένου, ειδικότερα, για τη γερμανική ρύθμιση, πρέπει να υπομνηστεί ότι η Verordnung προβλέπει, στην παράγραφο 1, ότι η διοικητική δράση στην οποία προβαίνουν οι ομοσπονδιακές αρχές κατ' εφαρμογήν του UIG έχει ως αποτέλεσμα την είσπραξη τελών σύμφωνα με τον Gebührenverzeichnis που είναι συνημμένος στη Verordnung. Η παράγραφος 2 της τελευταίας αυτής ρυθμίσεως ορίζει ότι οι αρμόδιες αρχές έχουν την ευχέρεια να μειώνουν το ποσό των τελών ιδίως όταν τούτο επιβάλλεται από λόγους επιεικείας και όταν η παρεχόμενη πληροφόρηση δεν έχει οικονομική αξία.

50 Ο Gebührenverzeichnis διακρίνει τρεις περιπτώσεις. Πρώτον, τις προφορικές ή γραπτές πληροφορίες, τις γνωστές ως «απλές» που παρέχονται δωρεάν. Δεύτερον, για την έγγραφη παροχή λεπτομερών πληροφοριών καταβάλλεται τέλος κυμαινόμενο μεταξύ 50 και 1 000 DM. Τρίτον, για τη διάθεση στο κοινό εγγράφων ή άλλων πληροφοριακών στοιχείων επιβάλλεται η καταβολή τέλους κυμαινόμενου μεταξύ 20 και 10 000 DM, ανάλογα με το περίπλοκο της σχετικής ενέργειας. Προκειμένου περί της τελευταίας αυτής περιπτώσεως, ο Gebührenverzeichnis διακρίνει μεταξύ τριών συγκεκριμένων καταστάσεων: πρώτον, στις περιπτώσεις, τις γνωστές ως «απλές», τα τέλη κλιμακώνονται μεταξύ 20 και 200 DM· δεύτερον, όταν η κατάρτιση ενός ογκώδους φακέλου στοιχείων απαιτεί τη λήψη σημαντικών μέτρων, το τέλος κυμαίνεται μεταξύ 200 και 2 000 DM· τέλος, το τέλος ποικίλλει από 2 000 έως 10 000 DM σε μεμονωμένες περιπτώσεις συνεπαγόμενες κατ' εξαίρεση δαπανηρά, για την κατάρτιση του σχετικού φακέλου, μέτρα, ειδικότερα όταν από τα προς γνωστοποίηση έγγραφα πρέπει, για την προστασία δημοσίων ή ιδιωτικών συμφερόντων, να αφαιρεθούν πολλά στοιχεία.

51 Εξάλλου, η Γερμανική Κυβέρνηση ισχυρίστηκε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Bundesverfassungsgericht και του Bundesverwaltungsgericht, για κάθε τέλος που εισπράττεται στη Γερμανία για κάποια διοικητική ενέργεια πρέπει να τηρείται η αρχή της αναλογικότητας και το τέλος αυτό να είναι ανάλογο προς το αντικείμενο της παρεχομένης υπηρεσίας.

52 Όμως, εν όψει τόσο της προβαλλομένης προς στήριξη της αιτιάσεώς της επιχειρηματολογίας της Επιτροπής όσο και του περιεχομένου της γερμανικής ρυθμίσεως, διαπιστώνεται ότι εν προκειμένω η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η εν λόγω ρύθμιση δεν είναι σύμφωνη προς τον σκοπό του άρθρου 5 της οδηγίας, δηλαδή το να διασφαλίζεται ότι το τέλος που εισπράττεται για τη γνωστοποίηση πληροφοριών σχετικά με το περιβάλλον δεν υπερβαίνει ένα λογικό ποσό.

53 Δεδομένου ότι η προσφυγή της Επιτροπής έχει ως μόνο λόγο τη μη ορθή μεταφορά στη γερμανική έννομη τάξη του άρθρου 5 της οδηγίας, η εν λόγω προσφυγή δεν αφορά, όπως είναι επόμενο, το ζήτημα αν η συγκεκριμένη εφαρμογή της επίμαχης ρυθμίσεως οδηγεί στην πράξη στην είσπραξη τελών που υπερβαίνουν ένα λογικό, κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου 5, ποσό.

54 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αιτίαση της Επιτροπής δεν μπορεί να γίνει δεκτή όσον αφορά το πρώτο σκέλος της.

55 Προκειμένου περί του δευτέρου σκέλους της αιτιάσεως που αντλείται από τη μη ορθή μεταφορά του άρθρου 5 της οδηγίας, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι αντίκειται προς τη διάταξη αυτή η είσπραξη τελών σε περίπτωση απορρίψεως της αιτήσεως για πρόσβαση στην πληροφόρηση σχετικά με το περιβάλλον. Πράγματι, σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως, δεν υφίσταται καμία «χορήγηση πληροφοριών» σχετικά με το περιβάλλον κατά την έννοια της οδηγίας. Επίσης, η προβλεπόμενη από τη Verordnung απαίτηση καταβολής τέλους σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως αντίκειται προδήλως στον θεμελιώδη σκοπό της οδηγίας που επιτρέπει περιορισμούς στην ελευθερία προσβάσεως στην πληροφόρηση μόνο βάσει συγκεκριμένων κριτηρίων και μόνο στις ρητώς μνημονευόμενες απ' αυτήν περιπτώσεις.

56 Αντιθέτως, η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το άρθρο 130 Σ της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 175 ΕΚ), που αποτελεί τη νομική βάση της οδηγίας, δεν παρέχει την εξουσία στο Συμβούλιο να επιβάλλει στα κράτη μέλη κανόνες σχετικούς με διοικητικά τέλη. Εξ αυτού έπεται ότι το άρθρο 5 της οδηγίας πρέπει να νοηθεί υπό την έννοια ότι περιορίζεται στο να εμποδίζει την είσπραξη τελών που υπερβαίνουν ένα λογικό ποσό και παρεμποδίζουν την πραγματική πρόσβαση στην πληροφόρηση σχετικά με το περιβάλλον, χωρίς όμως να μπορεί να απαγορεύει στις δημόσιες αρχές την είσπραξη τέλους σε περίπτωση απορρίψεως της

αιτήσεως για πληροφόρηση. Ούτε εξάλλου μία τέτοια απαγόρευση απορρέει από την έννοια της «χορηγήσεως» πληροφοριών. Εν πάση περιπτώσει, σε περίπτωση απορρίψεως μιας τέτοιας αιτήσεως, οι γερμανικές δημόσιες αρχές δύνανται, όταν κάτι τέτοιο επιβάλλεται για λόγους επιεικείας, να μειώνουν το τέλος μέχρι το ένα τέταρτο του προβλεπομένου ποσού, ακόμα δε και να παραιτούνται πλήρως από την είσπραξή του.

57 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί, αφενός, ότι το άρθρο 5 της οδηγίας επιτρέπει στα κράτη μέλη να απαιτούν την καταβολή τέλους για την «χορήγηση» πληροφοριών και όχι για τις διοικητικές ενέργειες που γίνονται στο πλαίσιο μιας αιτήσεως για πληροφόρηση.

58 Επιβάλλεται η διαπίστωση, αφετέρου, ότι ο σκοπός της οδηγίας, ο οποίος συνίσταται στο να διασφαλίζεται η ελεύθερη πρόσβαση στην πληροφόρηση σχετικά με το περιβάλλον και να αποφεύγεται οποιοσδήποτε περιορισμός σ' αυτήν την ελευθερία προσβάσεως, έχει ως αποτέλεσμα να αποκλείεται κάθε ερμηνεία δυνάμενη να έχει ως συνέπεια την αποθάρρυνση των επιδιωκόντων να λάβουν πληροφορίες προσώπων από την υποβολή σχετικής αιτήσεως.

59 Εξάλλου, το τέλος που εισπράττεται σε περίπτωση απορρίψεως της αιτήσεως προς πληροφόρηση δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως λογικό, εφόσον, σε μια τέτοια περίπτωση, καμιά χορήγηση πληροφοριών, κατά την έννοια του άρθρου 5 της οδηγίας, δεν έχει, στην πραγματικότητα, γίνει.

60 Κατά συνέπεια, η αιτίαση της Επιτροπής πρέπει να γίνει δεκτή όσον αφορά το δεύτερο σκέλος της.

61 Ενόψει όλων των ανωτέρω, διαπιστώνεται ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας

— μη επιτρέποντας την πρόσβαση στην πληροφόρηση κατά τη διάρκεια διοικητικής διαδικασίας στο μέτρο που οι δημόσιες αρχές αποκτούν τις πληροφορίες στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής,

— μη προβλέποντας στον UIG διάταξη σύμφωνα με την οποία επιτρέπεται μερική παροχή πληροφοριών στο μέτρο που είναι δυνατό να αφαιρεθούν από αυτές στοιχεία που έχουν σχέση με τα μνημονευόμενα στο άρθρο 3, παράγραφος 2, της οδηγίας συμφέροντα και

— μη περιορίζοντας την καταβολή τέλους μόνο στις περιπτώσεις όπου πράγματι παρέχεται πληροφόρηση,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 3, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, τρίτη περίπτωση, και δεύτερο εδάφιο, και το άρθρο 5 της οδηγίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

62 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή έχει ζητήσει την καταδίκη της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και η τελευταία ηττήθηκε, πρέπει αυτή να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας,

— μη επιτρέποντας την πρόσβαση στην πληροφόρηση κατά τη διάρκεια διοικητικής διαδικασίας στο μέτρο που οι δημόσιες αρχές αποκτούν τις πληροφορίες στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής,

— μη προβλέποντας στον Umweltinformationsgesetz διάταξη σύμφωνα με την οποία επιτρέπεται μερική παροχή πληροφοριών, στο μέτρο που είναι δυνατό να αφαιρεθούν από αυτές στοιχεία που έχουν σχέση με τα μνημονευόμενα στο άρθρο 3, παράγραφος 2, της οδηγίας 90/313/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 7ης Ιουνίου 1990, σχετικά με την ελεύθερη πληροφόρηση για θέματα περιβάλλοντος, συμφέροντα και

— μη περιορίζοντας την καταβολή τέλους μόνο στις περιπτώσεις όπου πράγματι παρέχεται πληροφόρηση,

παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 3, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, τρίτη περίπτωση, και δεύτερο εδάφιο, και το άρθρο 5 της οδηγίας 90/313.

2) **Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.**

3) **Καταδικάζει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στα δικαστικά έξοδα.**

Kapteyn Hirsch Schintgen

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 9 Σεπτεμβρίου 1999.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

P. J. G. Kapteyn